

ČESKÁ REPUBLIKA

JMÉNEM REPUBLIKY

ROZSUDEK

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce: **P. K.**, bytem zast. Mgr. Jiřím Zrůstkem, advokátem sídlem Advokátní kanceláře Zrůstek, Lůdl a partneři, v.o.s., se sídlem Doudlebská 1699/5, 140 00 Praha, adresa pro doručování: Orlí 36, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Horní náměstí 103/2, 746 01 Opava, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 3. 12. 2012, č. j.

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ve výroku rozsudku uvedeného bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně ze dne 22. 8. 2012, č. j., kterým byla žalobci udělena pokuta ve výši 250.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti v platném znění, kterého se dopustil tím, že umožnil L.K., nar. ... výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, neboť dle zjištění Oblastního

inspektorátu práce uvedeného v Protokolu o kontrole č. j. ... ze dne 6. 6. 2012, dne 5. 6. 2012 vykonávala v provozovně žalobce závislou práci prodavačky spočívající v prodeji přísad, přijímání a vrácení plateb v hotovosti, bez uzavřeného základního pracovněprávního vztahu a tím byl porušen § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce ve znění pozdějších předpisů.

Žalobci byla uložena podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti povinnost k peněžitému plnění ve formě pokuty ve výši 250.000 Kč. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální částce 1.000 Kč.

Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že vycházel zejména z obsahu protokolu o výsledku kontroly č. j. ... ze dne 6. 6. 2012, ve kterém je zadokumentováno vyjádření L. K. o tom, že v době kontroly neměla písemně uzavřenou pracovní smlouvu, dohodu o provedení práce ani dohodu o pracovní činnosti. Měl za prokázané, že tato vykonávala dne 5. 6. 2012 pro žalobce závislou práci bez uzavřeného pracovněprávního vztahu. Ve shora uvedeném protokolu žalobce svým podpisem ztvdil, že dne 5. 6. 2012 umožnil L. K. výkon závislé práce bez uzavřeného pracovněprávního vztahu.

Neuvěřil žalobci, který uvádí, že L. K. u něho nebyla v době kontroly zaměstnána, a že pro něj žádnou práci tak jak je vykládána pracovněprávními předpisy nekonala. Dle jeho sdělení jednalo se pouze o vyzkoušení si předmětné činnosti, kterou zjištěná osoba nikdy předtím nevykonávala a z tohoto důvodu se chtěla přesvědčit, zda by o danou práci měla zájem, a zda by ji zvládla. Zkoušku měla podstoupit již dne 4. 6. 2012, ale vzhledem k nepřízní počasí (prodejní stánek přísad a sazenic na Zelném trhu v Brně) neměla dostatek příležitostí se s chodem stánku dostatečně seznámit, a proto došla na stánek následující den 5. 6. 2012 z obdobného důvodu. Žalobce v okamžiku kontroly právě přeparkovával svůj automobil a vzhledem k velmi krátké předpokládané době své nepřítomnosti zjištěnou osobu nijak neinstruoval, aby prodávala zboží. Vzhledem k absenci pokynu žalobce směřovaných vůči zjištěné osobě a vzhledem k absenci vztahu podřízenosti a nadřízenosti je vyloučeno, aby se v tomto případě jednalo o závislou práci. Žalobce dále uvádí, že paní L. K. poskytnul práci legálním způsobem, neboť ještě téhož dne uzavřel s ní dohodu o provedení práce. Odvolací orgán souhlasil s tvrzením žalobce, že samotná přítomnost zjištěné osoby v prodejním stánku vždy automaticky neznamena, že tam daná osoba vykonává práci prodavačky. V tomto případě však z provedených důkazů jednoznačně vyplývá, že L. K. v prodejním stánku skutečně vykonávala závislou práci prodavačky, když prodávala přísady, přijímala platby v hotovosti a vracela peníze nazpět. Odvolací orgán zhodnotil všechny skutečnosti jednotlivě i v jejich souhrnu a ztotožnil se se závěry Oblastního inspektorátu práce, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že L. K. umožnil výkon legální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, a to tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce. Ve svém rozhodování se tak správní orgán I. stupně zabýval jak formální, tak materiální stránkou správního deliktu.

Při určení výše pokuty správní orgány přihlédly k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán a dále vzaly v úvahu také majetkové poměry žalobce. Za spáchaný správní delikt lze žalobci uložit dle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti pokutu v rozmezí od 250.000 Kč do 10.000.000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 250.000 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Výši pokuty odvolací orgán považoval za dostatečnou a v souladu se zákonem. Dále uvedl, že má-li sankce plnit svůj účel, tedy prostřednictvím individuální prevence působit zároveň generálně preventivně a odrazovat tak další osoby od protiprávního jednání, je vždy třeba, aby v sobě zahrnovala také složku represivní.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu ze dne 28. 12. 2012, když namítal, když správní orgán I. stupně nepřipustným způsobem bagatelizoval a dezinterpretoval jeho výpověď, když v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce pouze sdělil, že je rolníkem – soukromým zemědělcem od roku 1990 a pracuje na poli. Paní K. je jeho známou a on ji navedl k tomu, aby mu na stánku vypomáhala. Dne 4. 6. 2012 a 5. 6. 2012 tam byla poprvé na vyzkoušení si práce, neboť se musela zaučit, neboť je potřeba znát jednotlivé sazenice. Za vykonávanou práci si řekla o brambory. Od samého začátku tvrdil, že L. K. u něj nebyla v době provedení kontroly zaměstnána, neboť pro něj žádnou práci tak, jak je vykládána pracovní právními předpisy, nekonala. Správní orgán I. stupně porušil ust. § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád).

Správní orgány neprojevily nejmenší snahu odstranit rozpory mezi tvrzeními žalobce a tvrzeními slečny K. jednotlivými tvrzeními slečny K. navzájem. Správní orgán tak nepostupoval v souladu s ust. § 52 věta druhá správního řádu, když neprovedl důkazy potřebné k řádnému zjištění stavu věci a spokojil se pouze s existencí důkazů hovořících v neprospěch žalobce.

Už u ústního jednání se žalobce pokoušel vysvětlit, že v inkriminovaný den po vyložení zboží na stánek musel zajistit přeparkování vozu, jehož použití je nezbytné pro navážení zboží, nicméně jeho parkování na místě po celou dobu prodeje není možné. Slečnu K. požádal o pohlídání stánku po dobu jeho nepřítomnosti. S ohledem na její nedostatečné seznámení s chodem stánku a na předpokládanou délku své nepřítomnosti slečnu K. nijak neinstruoval v tom smyslu, že by po dobu jeho nepřítomnosti měla zboží prodávat. Pokud si počínala jinak v jeho nepřítomnosti, nelze to žalobci klást k tíži. Když se věc udála bez vědomí žalobce, je pojmově vyloučeno, aby byla splněna podmínka nadřízenosti a podřízenosti, jakož i podmínka výkonu práce dle pokynu zaměstnavatele. Slečna K., která do té doby byla na stánku pouze jedinou hodinu jako pozorovatel a v době kontroly jako hlídač, byla obklopena kontrolory OIP, kteří navíc s ohledem na skutečnost, že u sebe neměla doklady totožnosti, kontaktovali Policii ČR za účelem zjištění její totožnosti. Dostala se do podezření ze spáchání přestupku podle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a nebyla při tomto jednání poučena o možnosti odeprít výpověď, kterého by se jí muselo dostat, kdyby bylo postupováno v souladu se zásadou bezprostřednosti a provedl důkaz její výpovědi v řízení proti žalobci. Dle názoru žalobce nebyla splněna ani formální ani materiální stránka příslušného správního deliktu, nebylo nikterak doloženo, že jeho jednání výrazně poškozuje rovné podmínky na trhu práce a že tímto jednáním jsou způsobovány značné následky v oblasti daňové a v neposlední řadě tak jsou zkracována práva a oprávněné zájmy zaměstnanců.

Z hlediska uložené pokuty namítá její nepřiměřenost, neboť její výše je vyšší než celoroční příjmy žalobce a téměř 3x vyšší než rozdíl mezi jeho příjmy a výdaji za uplynulé dva roky. Pokuta není přiměřená, je přímo pokutou likvidační. Odvolal se na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV.ÚS 463/97 Sb. n.u., sv. 10, strana 313. Žalobce není schopen ve stanovené lhůtě pokutu splatit, přičemž lhůta mu byla stanovena ve výši 15 dnů. Je toho názoru, že aplikovaný předpis § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti je protiústavní. Závěrem navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby ze dne 11. 2. 2013 žalobce uvádí, že mu od 1. 10. 2012 rozhodnutím Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Brně byla přiznána podpora v nezaměstnanosti ve výši

4.021,- Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců. Setrval na závěru, že uložená pokuta pro něho je likvidační. Není schopen ji uhradit.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 2. 2013 setrval na svém rozhodnutí, že se žalobce dopustil správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnil L. K. výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Ve svém rozhodnutí se dostatečným způsobem zabíral tím, zda posuzované jednání naplnilo znaky závislé práce a dospěl k jednoznačnému závěru, že ano, neboť probíhalo v rámci podnikatelské činnosti žalobce, v jeho provozovně ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti a dle pokynu žalobce, kterému tak v této souvislosti vznikla povinnost uzavřít s L. K. pracovněprávní vztah, což však neučinil. Respektive tak učinil, ale až po uvedené kontrole. Odvolal se na Protokol o výsledku kontroly ze dne 6. 6. 2012, kde bylo popsáno jednání žalobce ve vztahu k paní K. Byly tak uvedeny všechny znaky závislé práce a v protokolu výslovně popsány. Žalobce byl poučen v souladu s ust. § 41 odst. 1 zákona o inspekci práce o možnosti písemně požádat o přezkoumání Protokolu o výsledku kontroly ze dne 6. 6. 2012, této možnosti však nevyužil. Spáchaný delikt je správním deliktem s objektivní odpovědností, žalobce by za správní delikt neodpovídal pouze v případě, jestliže by se prokázalo, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Zdůraznil, že umožnění nelegální práce je jednání vysoké společenské škodlivosti. Takové jednání výrazně poškozuje rovné podmínky na trhu práce, protože zaměstnavatel využívající nelegální zaměstnané osoby čerpá velké množství neoprávněných výhod oproti ostatním, v souladu s právem postupujícím, zaměstnavatelům a oproti těmto zaměstnavatelům se tak může stát neoprávněně konkurenceschopnějším. Tímto jednáním jsou způsobovány následky v oblasti daňové a vzhledem k vedení L.K. v evidenci uchazečů o zaměstnání Úřadu práce ČR mohl v posuzovaném jednání docházet také k obcházení systému sociálních dávek.

Při určení výše pokuty přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Za spáchaný správní delikt lze žalobci uložit podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti pokutu v rozmezí od 250.000 Kč do 10.000.000 Kč. Shora uvedenou zákonnou hranici nelze při vyměřování výše pokuty překročit. Pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Byly také zhodnoceny všechny polehčující okolnosti. Správní orgány jako orgány moci výkonné nejsou oprávněny hodnotit vůli zákonodárce ani souladnost právních předpisů s ústavním pořádkem. Jejich úkolem je toliko dbát na dodržování těchto předpisů. Vzhledem k výše uvedenému navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného ze dne 22. 4. 2013 setrval na svých námitkách. Správní orgány postupovaly ryze tendenčně ve snaze vyhovět politice nastolené Dr. J.D., tehdejším ministrem práce a sociálních věcí. Výpověď L. K. byla v rozporu se zásadou bezprostřednosti v řízení proti žalobci pouze provedena a žádný ze správních orgánů necítil potřebu tuto výpověď podrobit hlubšímu přezkumu nebo doplnit dalšími důkazy.

Soud ve věci nařídil jednání, kde žalobce uvedl, že v den provádění kontroly musel odvézt auto a vůbec nic si nedomlouvali s paní K., že někdo přijde a bude něco kontrolovat. Na ničem nebyli domluveni. Ona byla vedena na „pracáku“, byla si vědoma své povinnosti i já jsem si byl svých povinností vědom. Paní K. byla vystresovaná, neboť také uvedla špatně svoje jméno. Dále uvedla kontrolním orgánům, že tam vypomáhá a byla tam na zaučení. Žalobce musel dle řádu na Zelném trhu odjet autem poté, co si vyložil zboží, proto u stánku vždy někdo je a hlídá, když odváží auto nebo jde na toaletu. Vše jsem vypovídal správnímu

orgánu. Výše pokuty je pro mě zatěžující, neúnosná. V současné době uvedl, že je v důchodu a pobírá zhruba 7.000 Kč. Upřesnil, že pokud jindy musel odjet, tak mu vždycky někdo hlídá stánek a také se stane, že mu něco prodá, pak mu řekne, co prodal a za kolik. V žádném případě se nedomlouval s paní K., co všechno má v jeho nepřítomnosti dělat.

Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a věc vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Zástupkyně žalobce předložila písemně vypracovaný obsah závěrečného návrhu, který se neliší od důvodů uvedených v žalobě i v jejím doplnění.

Zástupce žalovaného odkázal na obsahu Protokolu o ústním jednání, zdůraznil, že zaučení o rozeznání sazenic lze provést jinde než za plného provozu na Zelném trhu a pokud se žalobce vzdálil z místa k přeparkování auta, není tomuto přiměřená doba tři čtvrtě až jedné hodiny, zvláště když tam jezdil pravidelně a věděl, že má přeparkovat. Byla-li paní K. vystresovaná, bylo to proto, že neměla doklady a Policie ČR byla přivolána na místo ke zjištění její totožnosti. Odkázal na jednotlivé protokoly sepsanými kontrolními orgány a vyplývá z nich, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu. Ve věci šlo o výkon nelegální práce, nikoliv o občanskou výpomoc. Znaky závislé práce zde byly jasně naplněny. Sama paní K. vypověděla komu je podřízena, kdo ji úkoluje a uvedla i jméno žalobce. Sama přijímala platby za zboží v hotovosti. V průběhu správního řízení žalobce nevyužil možnosti seznámit se s výsledky, nevyužil ani možnosti navrhnout důkazy k doplnění zjištěných skutečností. Za správní delikt mu byla uložena pokuta v nejnižší možné výši. Navrhl proto zamítnutí žaloby a náklady řízení nepožadoval.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobu v napadeném rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je vázán. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.).

Ze správního spisu bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně provedl dne 5. 6. 2012 kontrolu, dodržování pracovněprávních předpisů dle ust. § 3 zákona o inspekci práce se zaměřením zejména na kontrolu dodržování povinnosti vykonávat závislou práci v pracovněprávním vztahu a dodržování pracovněprávních předpisů dle ust. § 126 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, zaměřenou zejména na kontrolu, zda kontrolovaná osoba neumožňuje výkon nelegální práce a zda fyzická osoba nevykonává nelegální práci. Kontrola byla provedena u žalobce v místě jeho podnikání na ..., u prodejního stánku přísad a sazenic. Výsledky kontroly byly shrnuty v protokolu o výsledku kontroly ze dne 6. 6. 2012, č. j. S protokolem byl žalobce téhož dne seznámen a byl řádně poučen ve smyslu ust. § 41 odst. 1 zákona o inspekci o tom, že může písemně požádat o přezkoumání protokolu, a to do 5 pracovních dnů ode dne seznámení se s protokolem. Kopii protokolu žalobce převzal. Dále byl ze spisu zjištěn záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob podle ust. § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti ze dne 5. 6. 2012. Informace poskytovala L. K., která uvedla, že pracuje u pana K., práci vykonává od 1. 6. 2012 a vykonává práci prodavačky. Práci nevykonává na základě pracovní smlouvy nebo dohody o pracovní činnosti nebo provedení práce, uvádí, že se jedná o strýce a že je podřízena panu K.. Na dotaz, jakou má pracovní dobu, uvedla od 7 do 16 hodin. Na dotaz, jakou formou dostává mzdu nebo plat, uvedla, že na hotovosti. Potvrdila, že je evidována na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. Tento záznam podepsala. Ve spise je také založena dohoda o provedení práce ze dne 4. 6. 2012. Do seznamu kontrolovaných fyzických osob, jejichž totožnost byla ověřena, je uvedena L. K. pro druh vykonávané práce prodej přísad, den nástupu uvedla od 5. 6. 2012 a zaměstnavatel je K. strýc. Dne 25. 7. 2012 bylo vyhotoveno Oznámení o zahájení správního

řízení a nařízení ústního jednání zároveň s poučením pro žalobce. Ve spisu se nachází dva protokoly o ústním jednání, jeden je ze dne 14. 8. 2012 sepsaný s L. K. a druhý ze dne 21. 8. 2012 sepsaný s žalobcem P. K.. V prvním protokolu uvedla L. K., že se s žalobcem dohodli, že přijde dne 5. 6. 2012, aby L. K. viděla, jak probíhá prodej na stánku, neboť není zahradníkem a je potřeba sazenicím rozumět. Na ničem jiném se nedomluvili. Pan K. věděl, že Lenka K. je vedena na úřadu práce a chtěl ji vypomoci. Jako odměnu obdržela za práci sazenice rajčat. Protokol L. K. podepsala. Z protokolu ze dne 21. 8. 2012 bylo zjištěno, že paní K. je známou pana žalobce a on ji navedl k tomu, aby mu na stánku vypomáhala. Dne 4. a 5. 6. 2012 tam byla poprvé na vyzkoušení si práce. Musela se zaučit, protože je nutno znát jednotlivé sazenice. Za vykonanou práci si řekla o brambory. Žalobce nevyužil svého práva nahlédnout do spisu a k předmětu správního řízení dále nic neuvedl. Následně bylo vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným spácháním správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnil výkon nelegální práce L. K.. Za správní delikt mu byla uložena pokuta ve výši 250.000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, odvolací důvody byly obdobné jako žalobní námitky. Žalovaný správní orgán po posouzení věci odvolací námitky žalobce neshledal důvodnými a napadené rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

Podle § 3 zákoníku práce závislá práce může být vykonávána výlučně základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy podle tohoto zákona jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.

Podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) téhož zákona právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 nebo 2.

Podle odst. 4 písm. f) téhož ustanovení, za správní delikt se uloží pokuta do 10.000.000 Kč, jde-li o správní delikt podle odst. 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 250.000 Kč.

Krajský soud vyšel především z obsahu správního spisu, tj. seznamu kontrolovaných fyzických osob dne 5. 6. 2012, který je přílohou záznamu o zahájení kontroly, a z kterého vyplývá, že paní K. dne 5. 6. 2012 vykonávala práci spočívající v prodeji přísad, přijímala platby v hotovosti a vracela peníze nazpět. Dále uvedla, že nemá písemně uzavřenou pracovní smlouvu, nemá ani uzavřenou dohodu o pracovní činnosti nebo dohodu o provedení práce a že vypomáhala při stánkovém prodeji svému strýci, a to od 1. 6. 2012 a je evidována v evidenci úřadu práce. Tento záznam je vlastnoručně paní K. podepsán. Z dalšího záznamu sepsaného s žalobcem vyplývá v podstatě stejné zjištění a nic bližšího žalobce neuvedl. Krajský soud v Brně na základě těchto podkladů dospěl k závěru, že v době kontroly nebyla uzavřena dohoda o provedení práce mezi stěžovatelem a paní K., i když dodatečně dohoda o

provedení práce byla předložena s datem sepsání 4. 6. 2012, ale ze spisu vyplývá, že byla vyhotovena dodatečně. Je nepochybné, že paní K. vykonávala závislou práci podle § 2 odst. 1 zákoníku práce ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud v Brně dále poukazuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně žalobce při zahájení správního řízení dne 25. 7. 2012 poučil o možnosti, resp. vyzval, aby doložil a relevantními důkazy prokázal své osobní majetkové poměry tak, jak to požaduje ustálená soudní judikatura a dále vyzval, aby předložil navrhované důkazy k osvětlení, doložení či prokázání skutečného stavu věci, což v tomto případě provedeno nebylo a pouze po vydání prvostupňového rozhodnutí bylo podáno odvolání.

K námitce žalobce, v níž označil uloženou pokutu ve výši 250.000 Kč, za příliš vysokou krajský soud uvádí, že má pochopení pro to, že žalobce může takovouto pokutu vnímat velmi citelně, nezbyvá však než uvést, že pokuta byla žalobci uložena na samotné spodní hranici stanovené v § 104 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, čehož si je ostatně stěžovatel také sám vědom. Z rozhodnutí správních orgánů je patrné, že při rozhodování o výši pokuty byly zohledněny majetkové poměry žalobce a nedopustily se tak ani v tomto směru žádného pochybení. Žalobce nepředložil žádná konkrétní tvrzení a důkazy, které by umožňovaly závěr, že se v konkrétním případě jedná o likvidační pokutu ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. ... ze dne 13. 8. 2002 a sp. zn. ... ze dne 10. 3. 2004, která by byla v rozporu s ústavním pořádkem, což by případně mohlo odůvodňovat předložení věci Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti ustanovení zákona o zaměstnanosti, které stanoví spodní hranici pokuty, kterou lze za předmětný delikt uložit. Podle názoru krajského soudu v daném případě uložení pokuty ve výši 250.000 Kč nebyla porušena ani zásada proporcionality, a to zejména s přihlédnutím k majetkovému prospěchu, kterého zaměstnavatel (žalobce) využíváním nelegální práce může dosáhnout. Aby represe postihující takové chování mohla být alespoň částečně účinná, musí ukládaná pokuta dosahovat hodnoty srovnatelné s takovým majetkovým prospěchem, který by porušování předpisu zaměstnavateli přinesl. Námitky žalobce týkající se údajných nežádoucích následků právní úpravy na úseku zaměstnanosti ponechává soud bez komentáře, neboť se jedná o otázku hospodářské a daňové politiky státu, která nepodléhá soudnímu přezkumu, nevybočí-li zákonná úprava z mezí ústavnosti, což se v daném případě nestalo.

Krajský soud v Brně vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu naposledy z rozsudku ze dne 8. 8. 2013, č. j. 4 Ads 36/2013-38.

Na základě výše uvedeného soudu konstatoval, že kontrola byla provedena v souladu se zákonem, výsledky kontroly jsou zákonné, a tudíž i napadená rozhodnutí jsou zákonná, protože se opírala o platnou právní úpravu, na kterou odkázala a patřičným způsobem odůvodnila zjištěné skutečnosti v souladu se správním řádem. Soud neuvěřil výpovědi žalobce, učiněné u jednání, že se s paní K. o ničem nedomlouval, když šel přeparkovat vůz, jednak se o této skutečnosti ve správním řízení vůbec se nejednalo, nikde nebyla tato situace uvedena, ale kontrolní orgány jednoznačně zjistily, že paní K. vykonávala práci prodavačky a v záznamu, který s ní byl sepsán v den kontroly, uvedla, že tam pracuje od 1. 6. 2012 a tento záznam podepsala tak, jak bylo uvedeno výše.

Soud v průběhu přezkumného řízení porušení ze strany správních orgánů tak, jak bylo namítáno v žalobě, neshledal. Soud neshledal případný odkaz na nález Ústavního soudu sp. zn. Sb. důvodným, jak bylo výše uvedeno, nelze snížit pokutu, pokud je stanovena zákonem a v případě žalobce byla pokuta uložena na nejnižší spodní hranici. Z hlediska

zákonodárce je umožnění výkonu nelegální práce považováno za nejzávažnější správní delikt, který umožňuje uložit nejvyšší pokutu za porušení zákona o zaměstnanosti až do výše 10.000.000 Kč při současném zakotvení minimální možné výše pokuty na 250.000 Kč. Za nelegální práci je považován výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah a jsou zde narušeny vztahy mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, neboť zaměstnavatel za vykonanou práci je povinen hradit stanovenou mzdu, chránit zdraví zaměstnance a jeho bezpečnost při práci. S tím souvisí pro obě strany i plnění podmínek ze mzdových, daňových a dalších předpisů. Při nelegální práci práva a povinnosti obou stran nejsou dodržovány. Proto je umožnění výkonu nelegální práce považováno za nejzávažnější správní delikt.

Závěrem soud konstatuje, že neshledal pochybení ze strany správních orgánů, proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., neboť žalobce úspěšný nebyl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud rozhodl tedy tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. listopadu 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová